

Kapitola 2

Rozrazila jsem dveře do sedlární, a když jsem se navlékla do své pérové bundy, Twix se na mě nadšeně rozštěkal v domnění, že bude moct jít se mnou ven.

„To neklapne, Twixi-Bixi. Musíš zůstat tady. Venku je moc sněhu na tvoje krátké nožky.“

Twix okamžitě smutně svěsil uši. Začal se třást po celém těle, zvedl svou přední tlapku a díval se na mě tak prosebně, jako kdybych ho chtěla odnést do útulku.

„Vždyť já jsem hned zpátky.“ Musela jsem se smát, jak dobře umí můj pes zahrát divadélko. „Chvíli to tady vydržíš. Lehni si zatím do svého pelíšku, dobře?“

Dala jsem mu pusku na ouško, pak jsem za sebou dobře zavřela dveře sedlární a vyběhla ven za Melike, která už čekala před jízdárnou s Hildou a Smileym.

Po několika pošmourných týdnech, kdy mraky visely tak nízko, že i přes den bylo šero, se na nás z jasně modrého lednového nebe konečně usmálo sluníčko a pod jeho paprsky krásně jiskřil sníh. Mlha se snesla na větve a křoviny a mrazík začaroval okolí v zázračnou zimní krajinu. Melike strávila pro mě nekonečně dlouhý týden na lyžích, a ačkoli jsme spolu včera večer telefonovaly minimálně hodinu, musela mi toho ještě spoustu povyprávět.

Když jsme navedly naše koně mezi velkým parkurem a drezurními obdélníky směrem k lesu, na svou zlost na novou nájemkyni jsem už dávno zapoměla. Mainly Mathilda, moje ryzka, a Meličin plavák Smiley si museli pracně razit cestu vysokým sněhem. V zimě nechával tatínek podkovářem přibít všem našim koním mezi kopyto a podkovu podložky pod podkovy. Tato gumová podložka zabraňovala nalepování sněhu, tvoření nášlapků a možnému klopýtnutí koně.

„Nemůžu uvěřit, že se Tim chce nastěhovat zpátky ke svému nemožnému fotříkovi na Sluneční dvůr,“ kroutila hlavou Melike, když jsme dorazily na kraj lesa. Tam ještě neleželo tolik sněhu, takže koně mohli postupovat vpřed snadněji. „Myslíš, že je to pravda?“

„Jeho máma to mé mamce takhle řekla,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny. „Chce svému otci pomoci postavit Sluneční dvůr zase na nohy. Tim prý dokonce dostane k dispozici několik koní, s nimiž bude moct trénovat a jezdit na turnaje.“

Richarda Jungbluta, Timova otce, by měli v polovině ledna za dobré chování předčasně propustit z vězení. Odseděl si už rok a půl ze svého čtyřletého trestu, který dostal za krádeže koní, podvody a přechovávání kradebných věcí, a mě už teď děsila představa, že tohoto hrozného člověka zase jednou potkám na nějakém turnaji, nebo dokonce na Kosím dvoře. Taky z tohoto důvodu jsem byla v skrytu duše ráda za to, že už nejsem Timova holka.

„Já myslím, že je to kec!“ zhodnotila Melike. „Kdo by svěřil svého koně zloději koní?“

„Richard Jungblut má kopolu známých,“ odpověděla jsem. „A Tim je špičkový jezdec. Každopádně chce seknout se školou a věnovat se jen Slunečnímu dvoru.“

„Cože? Zbláznil se?“ Melike na mě nevěřičně zírala. „Zbývají už jen tři měsíce do písemné maturitní zkoušky. Nechtěl snad studovat veterinu?“

„Nemám tušení,“ zavrčela jsem. „A taky je mi to fuk.“

„Ale to přece nemůže udělat!“ rozčilovala se moje kamarádka. „Po tom všem, co mu jeho příšerný otec provedl! Musím to hned říct Niklasovi. Možná by mohl s Timem promluvit. Páni, to by tedy byla pěkně velká blbost!“

U dubu se třemi kmeny jsme se držely vpravo a za chvíli jsme dorazily k „dálnici“, naší nejoblíbenější cvalové dráze. Po této přímé cestě, která se mírně zvedala vzhůru, jsme nechaly naše koně jen lehce cválat. Milovala jsem projíždky sněhem, protože mi pokaždé připomněly mou oblíbenou pohádku Tři oříšky pro Popelku, kterou jsem shlédla snad už stokrát. Melike pořád mlela. Když jsme dorazily na konec dálnice a znovu zpomalily do kroku, přemýšlela nahlas o tom, jestli se na Sluneční dvůr vrátí i Timova matka.

„To si nemyslím,“ řekla jsem. „A jestli se po tom všem, co se stalo, Gina ke svému otci vrátí, to taky silně pochybuji.“

Zabočily jsme doprava a na křižovatce se vydaly cestou, která vedla až na Dubovou horu. Potom, co mi Melike svatosvatě odpřisáhla, že se o tom nezmíní ani Niklasovi, jsem jí prozradila, jak jsem dala Faridovi minulý týden tři hodiny jezdeckví.

„Tak to je bomba!“ zhodnotila Melike. „Proč to nikdo nesmí vědět?“

„Protože by měl obrovský průšvih, kdyby se o tom dozvěděl někdo z klubu,“ vysvětlovala jsem. „Podle smlouvy má zakázáno provozovat sporty, u nichž je vysoké riziko zranění – a jezdeckví je stejně jako lyžování jedním z nich.“

Melike mi dál vyprávěla o příšerné silvestrovské party na horské chatě s pěti sty opilými Holanďany a Angličany, z níž společně s Niklasem půl hodiny před půlnocí utekli, a taky o Arianině nejnovějším nápadu vydělávat si peníze prostřednictvím vlastního videokanálu na YouTube.

„Zajímalo by mě, kdo by chtěl sledovat *Arianu!*“ pronesla jsem pobaveně.

Před mnoha lety na základní škole byla Ariana mou nejlepší kamarádkou, ale pak se s rodiči přestěhovala do Königshofenu a mě odhodila jako starou obnošenou bundu. Naneštěstí jsme chodily do stejné třídy a já jsem se na několik let stala oblíbeným terčem její šikany. Ale od té doby, co si s ní ošklivě zahrál její bývalý přítel Fabian, který ji dokonce unesl, se Ariana změnila. A od Vánoc chodila s mým bratrem Christianem.

„Jo, to se sama sebe taky ptám,“ odvětila Melike. „Ve Svátém Mořici potkala jednoho týpka, který prý o těchhle věcech ví děsně moc. Pak s ním i s Chrisem každý večer vysedávali a bavili se jen o dosahu, předplatném, lajcích a počtu kliknutí.“

Vymýšlely jsme nejrůznější teorie, s čím by mohla Ariana prorazit do světa youtuberů a stát se slavnou, a napadaly nás samé prkotiny. Byla jsem tak ráda, že je Melike zase zpátky!

Hilda zničehonic zůstala stát jako přikovaná a trhla hlavou vzhůru, Smiley uskočil na stranu a narazil zádí do mé kobylky. Oba koně teď s nastraženými ušima a široce rozevřenými nozdrami zírali dolů do prořídleho lesa, jako kdyby tam viděli ducha.

„Hou, Smiley!“ dala Melike povel svému koni a jednou rukou lovila otěž, která jí vyklouzla.

„Na co tam hledíte? Jestli spadnu, tak už se nepostavím. Mám na sobě tolik vrstev oblečení, že si připadám jako rytíř v brnění.“

Rozhlédla jsem se kolem a snažila se přijít na to, co Hildu a Smileyho tak rozrušilo, ale neobjevila jsem nic jiného než černé kmeny a bílý sníh. Zimní les se podobal černobílé vystřihovance. Všude kolem vládlo naprosté